Pensament dialogal

Per DavidG el dv., 07/02/2020 - 09:52

Milers de pensaments es succeeixen a la nostra ment al llarg del dia: judicis, esperances, agraïments, contrarietats, perplexitats, empaties... El pensament és el rebost i la cuina de les nostres accions.

Normalment funcionem per monòlegs i hi ha qui necessita pensar en veu alta. Recordo un company de comunitat que quan havia de fer el dinar anava verbalitzant cadascuna de les seves accions: *ara tallo a trossets la pastanaga, poso a bullir l'aigua, on és la sal?, aquí li anirà bé un raig d'oli*. Dèiem els companys que quan l'Enric feia el dinar, el retransmetia en directe.

Com a manera de fer pregària, et proposo passar del mode monòleg al mode diàleg. Fer explícit el que creiem: que el Senyor ens acompanya sempre, habita el més íntim del meu íntim. Per això, anar-me fent conscient que, qualsevol pensament dels milers que m'arriben al llarg del dia, són escoltats pel Senyor i, per tant, formen part del diàleg amb Ell.

Es cert que ja ho anem fent, tan espontàniament com esporàdica. Quan em sento especialment sol, sense recursos. O especialment agraït, superat per la gràcia. Parlant en termes aeronàutics, podem deixar que aquell que era a la torre de control passi a seure al seient del copilot. Compartir plegats la sensació de pilotar la vida cap al do generós de sí, que porta al ser del tot d'Ell.

Puc exercitar el meu pensament i fer conscient que dialogo amb qui em coneix bé, hi tinc confiança, però no m'arrabassa el pilotatge. No hi és com un recriminador constant, ni com una mascota de companyia, ni com un acrític babau. Ell és el company de camí cap a Emmaús que s'interessa per nosaltres, parla amb la saviesa de les Escriptures i fa que se'ns abrusi el cor. Tot això, deixant-nos sempre la iniciativa del següent pas.